

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/14/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201503
Dátum vydania rozhodnutia:	18.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201503.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca PhD. a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu: UNOLES, s.r.o., so sídlom Zlatovská 2211, Trenčín, IČO: 44 306 881, právne zastúpeného SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom Dobrovičova 12, Bratislava, za účasti: 1/ Ing. Z. I., bytom P. 2/ Mgr. I. S., N. 3/ L. P., N., 4/ Ing. S. E., N., 5/ S. S., Z., 6/ Ing. I. S., M., všetci právne zastúpení JUDr. Radkom Petruňom, advokátom z AK ABELOVSKÝ - PETRUŇO, so sídlom Tehelná 189, Zvolen, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2404-A/2011-430 zo dňa 11.7.2011, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/169/2011-68 zo dňa 15.11.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/169/2011-68 zo dňa 15.11.2012 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 2404-A/2011-430 zo dňa 11.7.2011 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na nové konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 684,98 € a iné trovy konania vo výške 132 € k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Účastníkom 1/ až 6/ právo na náhradu trov konania n e p r í z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2404-A/2011-430 zo dňa 11.7.2011 o potvrdení prvostupňového rozhodnutia Krajského pozemkového úradu v Banskej Bystrici (ďalej len

„KPÚ“) č. 201000351-1 zo dňa 10.03.2011, vydaného v konaní podľa zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úpravách, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“), o vyhovení námietke účastníkov konania 1/ až 6/ proti výpisu z rozdeľovacieho plánu vo forme umiestňovacieho a vytyčovacieho plánu projektu pozemkových úprav v k.ú. N. a uložení Obvodnému pozemkovému úradu v Žiari nad Hronom (ďalej len „úrad“) zabezpečiť vykonanie zmeny projektu pozemkových úprav tak, aby bol k chatke súp. č. 20 postavenej na parcele RNS č. 2401/2, druh pozemku zastavaná plocha, o výmere 66 m² a na parcelu RNS č. 2401/1, druh pozemku zastavaná plocha, o výmere 332 m², ktoré sú v spoluvlastníctve účastníkov 1/ až 6/, zabezpečený prístup vyčlenením parcely RNS č. 2398 medzi spoločné zariadenia a opatrenia do vlastníctva obce a zabezpečením práva prechodu cez parcelu RNS č. 2400. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k právnomu záveru totožnému so závermi správnych orgánov a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona.

Krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade s ustanoveniami § 11 a 12 zákona č. 330/1991 Zb., v zmysle ktorých sa rozhodnutím správneho orgánu môžu zriadiť na účel pozemkových úprav iné vecné práva k pozemku uvedené § 151a až 151n a § 602 Občianskeho zákonníka. Z výroku preskúmaného prvostupňového rozhodnutia bolo zrejmé, že ním KPÚ určil na zabezpečenie prístupu k chatke súp. č. 20 postavenej na parcele nového stavu č. 2401/2 a na parcelu nového stavu č. 2401/1, ktoré sú v spoluvlastníctve namietajúcich, že parcela nového stavu č. 2398 sa vyčlení ako spoločné opatrenie a zariadenie do vlastníctva obce. Celková dĺžka parcely č. 2398 podľa návrhu registra nového stavu bola 2,850 km, zároveň sa mala upraviť šírka parcely č. 2398 a to zúžením na 7 - 9 metrov, čím by sa upravila jej výmera z 31.206 m² na 16.000 m². Úpravou šírky by sa zmenila aj výmera okolitých parciel UNOLES-u s.r.o., a to parcely č. 2398 a parcely č. 2400. Úpravou výmer sa ale celková výmera vlastníctva UNOLES s.r.o., Bratislava v obvode projektu zmení len minimálne, pretože na spoločné zariadenie na parcelu č. 2398 sa použije prednostne vlastníctvo štátu a obce v zmysle zásad pre umiestnenie nových pozemkov (ďalej len „ZUNP“). Grafický priebeh vecného bremena, t.j. práva prechodu cez parcelu nového stavu č. 2400 sa zmení a jeho polohové určenie bude po existujúcej lesnej zväžnici tak, aby bol zabezpečený prístup vlastníkov chatky k parcelám nového stavu č. 2401/1 a č. 2401/2. Text vecného bremena práva prechodu bol určený v znení: „vecné bremeno - právo prechodu v prospech vlastníkov parciel č. 2401/1 a č. 2401/2 v zmysle ust. § 11 ods. 12 zákona č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov“.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplynul princíp, že každý účastník konania bude znášať potrebu pozemkov na spoločné zariadenia a opatrenia podľa pomeru ich nárokov na vyrovnanie k hodnote všetkých pozemkov v obvode pozemkových úprav obsiahnutého v § 12 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb. Súd tiež konštatoval, že z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia vyplynulo, že vecné bremeno bolo vymedzené po existujúcej lesnej zväžnici tak, aby bol zabezpečený prístup vlastníkov chaty k parcelám č. RNS č. 2401/1 a 2401/2, čo technicky upravuje prístup cez pozemok povinného pre oprávneného. Vymedzenia práva prechodu po existujúcej lesnej zväžnici cez pozemok povinného z vecného bremena nijako nezasahuje do práv žalobcu. Podľa názoru krajského súdu žalovaný vo veci správne aplikoval a aj vyložil § 11 ods. 12 zákona č. 330/1991 Zb. a jeho rozhodnutie je v súlade so zákonom.

Námietku žalobcu o porušení jeho procesných práv v správnom konaní krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko z obsahu administratívneho spisu nebolo sporné, že procesné práva žalobcu ako účastníka konania v správnom konaní neboli porušené. Návrh ZUNP bol prerokovaný so Združením účastníkov pozemkových úprav dňa 26.8.2008 a následne boli tieto zverejnené dňa 22.9.2008 - 7.10.2008 na úradnej tabuli v obci Slaská. Ostatní známi vlastníci boli oboznámení listom zo dňa 16.9.2008. V tomto prípade došlo k naplneniu podmienky zakotvenej v § 11 ods. 23 zákona č. 330/1991 Zb., keď ZUNP sú platné, ak s nimi súhlasia všetci účastníci, ktorí vlastnia najmenej 2/3 výmery

pozemkov, na ktorých sú povolené alebo nariadené pozemkové úpravy a keď za súhlas sa považuje aj to, ak vlastník nepodá námietku, resp. námietka nebola opodstatnená. K námietke žalobcu o nerešpektovaní lehôt pre rozhodnutie v zmysle § 49 správneho poriadku krajský súd uviedol, že zákon s nedodržaním tejto lehoty nespojil žiadne právne dôsledky.

Krajský súd preto konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vecne a právne správne a správny orgán rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc jeho zmenu a zrušenie rozhodnutia žalovaného.

Rozsudku krajského súdu vytýkal nedostatočné odôvodnenie a skutočnosť, že sa nevysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, len opísal názory a vyjadrenia účastníkov konania.

Tvrdil, že obmedzenie jeho vlastníckeho práva vyčlenením parcely č. 2398, na ktorej je cesta umožňujúca prístup k nehnuteľnostiam vo vlastníctve účastníkov 1/ až 6/ ako spoločného opatrenia a zariadenia do vlastníctva obce a zriadením vecného bremena v ich prospech nebolo jediným spôsobom, ktorý by umožňoval prístup. Zdôraznil, že ide o lesné pozemky a v zmysle § 30 ods. 1 zákona o lesoch vstup na lesné pozemky patrí každému a nie je naň potrebné žiadne povolenie, teda účastníci 1 až 6/ môžu bez obmedzení lesnú cestu využívať, a to aj bez zriadenia vecného bremena.

Žalobca poukázal na účel zákon č. 330/1991 Zb., konkrétne - zachovanie, zveľaďovanie a ochrana lesov ako zložky životného prostredia a prírodného bohatstva krajiny na plnenie ich nenahraditeľných funkcií a uviedol, že v prípade potreby využitia motorového vozidla na prechod cez predmetné pozemky majú účastníci 1/ až 6/ možnosť obrátiť

sa na príslušný orgán štátnej správy lesného hospodárstva a požiadať o udelenie výnimky pre možnosť vstupu a prechodu motorovými vozidlami. Tvrdil, že v rámci konania o pozemkových úpravách, aj keď sa toto týka lesných pozemkov, dochádza k zriaďovaniu vecných bremien, ktoré sú v rozpore s ustanoveniami zákona o lesoch. Zriadenie vecného bremena tak, ako to požadujú účastníci 1/ až 6/ obchádza zákon o lesoch, v zmysle ktorého môže povoliť vstup a prejazd motorovými a nemotorovými vozidlami na lesné pozemky len príslušný orgán štátnej správy lesného hospodárstva, t.j. Obvodný lesný úrad.

Žalobca ďalej poukázal na bod 14 a 15 ZUNP, v zmysle ktorých na základe súhlasu vlastníkov bude v rámci nového stavu v opodstatnených prípadoch na trvalých právnych porastoch a lesnej pôde možné zriadiť vecné bremeno - právo prechodu a v obvode projektu pozemkových úprav budú zohľadnené užívacie pomery v nadväznosti na pôvodné vlastníctvo jednotlivých užívateľov a s prihliadnutím na primeranosť, skutočný stav v prírode, ako aj na cieľ vytvorenia ucelených a tvarovo prijateľných pozemkov. Žalobca zdôraznil, že na základe uvedených zásad je možné zriadenie vecného bremena práva prechodu len v opodstatnených prípadoch a len so súhlasom vlastníkov. Nakoľko v danom prípade je prístup k chatke zabezpečený priamo zákonom, nejde o opodstatnený prípad a zároveň v danom prípade nebol daný súhlas všetkých vlastníkov so zriadením vecného bremena.

Argumentoval, že cieľom pozemkových úprav je vytvorenie ucelených a tvarovo prijateľných pozemkov a teda scelenie rozdrobených pozemkov na pozemky tvoriace celok. Cesta, ktorá má prejsť do vlastníctva obce Slaská a na ktorej má byť zriadené vecné bremeno, sa nachádza na parcele nového stavu č. 2398 susediacej s parcelami nového stavu č. 2399 a 2400, ktoré sú obe vo vlastníctve žalobcu. Preto spochybňoval, že by obmedzenie vlastníctva žalobcu bolo vo verejnom záujme. Uviedol, že vyhovením námietke účastníkov konania 1/ až 6/ dôjde v rozpore so zákonom č. 330/1991 Zb. k rozdeleniu pozemkov a nie k ich sceleniu.

Namietal i primeranosť pozemkových úprav tvrdiac, že obmedzenie vlastníctva zriadením vecného bremena nie je primerané, ani vzhľadom k existencii možnosti prístupu v zmysle zákona o lesoch, no ani vzhľadom k možnosti prístupu z inej strany katastrálneho územia N. po hlavnej ceste v projekte pozemkových úprav označenej ako HC-1 (A), HC-1 (B). Táto cesta je v projekte pozemkových úprav riešená ako spoločné opatrenie a zariadenie vo vlastníctve obce.

Žalobca zdôrazil, že vlastnícke právo je jedným zo základných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a jeho obmedzenie zriadením vecného bremena možno realizovať len v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme a na základe zákona. V zmysle právnej teórie je verejným záujmom dôležitý záujem štátu realizovaný pri výkone verejnej moci, ktorý prevažuje nad oprávneným záujmom fyzickej osoby, prináša majetkový prospech alebo iný prospech ostatným fyzickým osobám alebo mnohým z nich a bez jeho realizácie by mohli vzniknúť rozsiahle alebo nenahraditeľné škody. Obmedzenie vlastníckeho práva len pre zabezpečenie prístupu pre vlastníkov chatky nie je podľa žalobcu obmedzením v nevyhnutnej miere, keďže vlastníci majú umožnený prístup k chatke a ide im len o jeho výslovné skrátenie cez inú prístupovú cestu, čo však určite nie je nevyhnutné a čo výrazne obmedzuje vlastníctvo žalobcu. Zaoberanie sa otázkou, či je obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu v takomto rozsahu potrebné pre zabezpečenie prospechu niekoľkých fyzických osôb a či by bez neho došlo k nenahraditeľným škodám, bolo podľa žalobcu pri rozhodovaní správnych orgánov opomenuté a ignorované. Podľa žalobcu v prípade vlastníkov chatky išlo jednoznačne a preukázateľne o presadzovanie ich individuálneho záujmu, potreba verejného záujmu a prospešnosť pre väčšiu skupinu ľudí nebola naplnená a teda nešlo o obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu vo verejnom záujme.

Žalobca argumentoval tým, že definícia, ktorá by presne určovala, čo možno považovať za lesnú cestu, nie je uvedená v žiadnom zákonom ustanovení a preto nič nebráni žalobcovi mať vo vlastníctve cestu nachádzajúcu sa na predmetných lesných pozemkoch. Jej udržiavanie v stave zodpovedajúcom účelu, na ktorý je určená, je vlastníkom cesty preukázateľné. Dodal, že by nebolo hospodárne a ani vo verejnom záujme zvyšovať náklady obce na údržbu pozemných komunikácií, ktoré by ako nový vlastník pozemku musela vynakladať.

Žalobca spochybňoval i dodržanie jeho procesných práv v správnom konaní, keď KPÚ rozhodol bez toho, aby žalobcovi umožnil vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia ešte pred jeho vydaním (§ 33 ods. 2 SP). V tejto súvislosti žalobca poukázal i na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 68/1998, v zmysle ktorého, ak účastník správneho konania nebol vypočutý ku skutočnostiam tvoriacim predmet správneho konania a správny orgán ani inými dôkazmi nezistil skutočný stav veci, je to dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Žalobca ďalej tvrdil, že žalovaný sa vyporiadal s pochybením KPÚ pri vydávaní rozhodnutia tak, že uviedol, že nejde o porušenie procesných práv žalobcu, avšak rozhodnutie bolo vydané bez umožnenia žalobcovi vyjadriť sa a zasahuje do jeho práv a právom chránených záujmov, teda je nezákonné a už aj pozbavenie procesných práv účastníka konania je samo osebe dôvodom na jeho zrušenie. Vytýkal mu i nedostatočné odôvodnenie, keď žalovaný nedal odpoveď na konkrétne argumenty žalobcu. Zároveň poukázal na lehoty určené SP na vydanie rozhodnutia, ktoré neboli dodržané. Okrem uvedeného žalobca vytýkal žalovanému i nedostatočné odôvodnenie a nevysporiadanie sa s odvolacími dôvodmi žalobcu, ktoré spôsobujú nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia žalovaného a účastníkov konania 1/ až 6/ k odvolaniu žalobcu

A/

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Poukázal na to, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a ktoré by odôvodňovali zmenu či zrušenie rozsudku krajského súdu.

Ku priebehu súdneho konania a k rozsudku krajského súdu vyjadril názor, že konajúci senát v súlade s príslušnými ustanoveniami O.s.p. dostatočne preskúmal a posúdil zistený skutkový stav, všetky relevantné dôkazy ako aj právnu stránku sporu a vydal rozsudok v súlade so všetkými hmotnoprávnymi ako aj procesnými normami.

B/

Účastníci konania 1/ až 6/ sa tiež stotožnili s rozsudkom krajského súdu a navrhli ho potvrdiť ako vecne správny.

V súvislosti s parc. č. 2398 uviedli, že ide o pozemok, na ktorom je umiestnená cestná komunikácia - spevnená lesná cesta a poukázal na § 12 ods. 4 písm. a/ zákona č. 330/1991 Zb., v zmysle ktorého predmetná parcela tvoriaca cestnú komunikáciu je spoločným zariadením, ktoré slúži vlastníkom pozemkov v obvode pozemkových úprav na sprístupnenie k nim a preto podľa § 11 ods. 19 tohto zákona má byť priznaná do vlastníctva obce. Dodali, že uvedené obdobie platí aj podľa návrhu ZUNP, v rámci ktorých sa upravili a vyriešili spoločné a verejné zariadenia a opatrenia, ktoré slúžia obyvateľom obce riešeného územia a vlastníkom pozemkov v obvode pozemkových úprav. Zdôraznili, že zásady boli schválené (svoj súhlas prejavili vlastníci 77,80% výmery pozemkov) a ako také sú záväzné a sú súčasťou definitívneho projektu pozemkových úprav.

Účastníci konania nesúhlasili s tvrdením žalobcu, že cesta vedie len k pozemkom, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu, pretože bolo zrejmé, že cesta, ktorá sa nachádza na parcele nového stavu č. 2398, je len časťou hlavnej cesty HC-1 vedúcej cez k.ú. N. a k.ú. H. do k.ú. H. V žiadnom prípade teda nejde o cestu vedúcu len k pozemkom žalobcu, nakoľko predmetnú cestu využívajú viacerí občania, nielen obyvatelia obce Slaská, na sprístupnenie k svojim novovytvoreným pozemkom.

Vo vzťahu k parcele nového stavu č. 2400 a k zriadeniu vecného bremena práva prechodu cez uvedenú parcelu účastníci konania uviedli, že novonavrhovaná parcela č. 2400 bola podľa projektu pozemkových úprav vo vlastníctve žalobcu. Na uvedenej parcele sa však nachádza chata a stavba č. 20 - poľovnícka chatka v podielovom spoluvlastníctve účastníkov 1/ až 6/. Správny orgán svojím rozhodnutím nariadil zriadiť vecné bremeno vo forme práva prechodu cez parcelu nového stavu č. 2400 v znení „právo prechodu v prospech vlastníkov parciel č. 2401/1 a č. 2401/2 v zmysle § 11 ods. 12 zákona č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov“. Takéto zriadenie vecného bremena cez novovytvorenú parcelu č. 2400 bolo v súlade so zákonom a prijatými zásadami pozemkových úprav a to s ohľadom na hlavný účel pozemkových úprav vyplývajúci z ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. (racionálne priestorové usporiadanie pozemkového vlastníctva v súlade s požiadavkami a podmienkami ochrany životného prostredia a tvorby územného systému ekologickej stability, funkciami poľnohospodárskej krajiny a prevádzkovo-ekonomickými hľadiskami moderného poľnohospodárstva a lesného hospodárstva a podpory rozvoja vidieka, ako aj s ohľadom na jeden z nosných cieľov pozemkových úprav, ktorým je o.i. garantované sprístupnenie všetkých nových pozemkov). Dôvodom pre zriadenie vecného bremena s uvedeným obsahom bola predovšetkým skutočnosť, že prístup k predmetným stavbám nebolo možné zabezpečiť iným spôsobom, resp. po inej ceste. Predmetné stavby sa nachádzajú totiž na mieste, ktoré je zo všetkých strán obklopené lesným pozemkom tvoriacim novovytvorenú parcelu č. 2400 vo vlastníctve žalobcu. Účastníci konania zdôrazňovali aj praktickú stránku veci v tom zmysle, že uvedená lesná cesta - zväžnica predstavuje od hlavnej cesty cca 150m dlhý úsek a pokiaľ by správny orgán nezriadil vecné bremeno, situácia by sa značne komplikovala a bolo by absolútne nezmyselné a najmä nepraktické, aby bol prístup k predmetným nehnuteľnostiam zabezpečený iba v zmysle zákona o lesoch, a to právom vstupu na lesné pozemky, napriek tomu, že prístup k nehnuteľnostiam bol zabezpečený už od nepamäti po existujúcej lesnej ceste.

Na záver zdôraznili, že cieľom napadnutého rozhodnutia nebolo poškodiť vlastnícke právo žalobcu, či obmedziť ho nad nevyhnutnú mieru. Avšak vo veci bolo nepochybné, že lesná cesta je v zmysle § 3 ods. 1 písm. e/ zákona č. 326/2005 Z.z. lesný pozemok, ktorý má slúžiť na plnenie funkcií lesa. Uvedené obmedzenie lesného pozemku za účelom prístupu k nehnuteľnostiam bolo len v nevyhnutnej

miere a použije sa len nevyhnutne potrebná výmera uvedeného lesného pozemku. Takýto stav žiadnym spôsobom nenaruší celistvosť lesa, neobmedzuje sa využívanie funkcií okolitého lesa, nenaruša sa lesné prostredie ani fauna a flóra.

Ku žalobcom tvrdenému odňatiu práv v správnom konaní účastníci konania uviedli, že zákon v správnom konaní správneho orgánu nepredpisuje formu, akou má oboznámenie s podaním odvolania iným účastníkom urobiť. Z obsahu spisového materiálu podľa účastníkov 1/ až 6/ vyplynulo, že správny orgán každému účastníkovi správneho konania doručil list zo dňa 26.4.2011 označený ako „Odstúpenie odvolania“, ktorého obsahom bolo oznámenie o podaní odvolania jednotlivých účastníkov správneho konania, ako aj stručný obsah, resp. dôvody odvolania. Vzhľadom k tejto skutočnosti tvrdili, že správny orgán si splnil svoju povinnosť zakotvenú v § 56 Správneho poriadku a umožnil žalobcovi vyjadriť sa k podanému odvolaniu. Dodali, že pokiaľ žalobca považoval za potrebné vyjadriť sa k odvolaniu, mal možnosť toto právo uplatniť. Možnosť vyjadriť sa k odvolaniu treba pritom chápať ako právo účastníka, nie jeho povinnosť. Zdôrazňujeme, že zákon toto právo nekoncepuje ako tzv. odvolaciu odpoveď.

K namietanému nedodržaniu lehoty na vydanie a doručenie správneho rozhodnutia uviedli, že išlo len o formálne pochybenie nič nemeiace na skutočnosti, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané súlade so zákonom.

IV.

Rozhodnutia a postup správnych orgánov

Na základe uznesenia Vlády SR č. 526/1995 zo dňa 11.7.1995, v ktorom sa ukladá povinnosť vypracovať vo vybraných katastrálnych územiach v dosahu ZSNP a.s., Žiar nad Hronom, projekty pozemkových úprav, vtedajší Pozemkový úrad v Žiari nad Hronom v zmysle § 7 zákona č. 30/1991 Zb. nariadil prípravné konanie pozemkových úprav v k.ú. N.. Rozhodnutím č. 828/1996-PU zo dňa 14.6.1996 nariadil z dôvodu obnovenia alebo zlepšenia funkcie ekologickej stability v územnom systéme podľa § 8 ods. 2 pozemkové úpravy.

Po schválení úvodných podkladov podľa § 10 zákona č. 330/1991 Zb. rozhodnutím č. 2004/00093/62 a dohodnutých zásad pre umiestnenie nových pozemkov (ZUNP) podľa § 11 ods. 18 zákona, úrad zadal vypracovanie projektu pozemkových úprav. Návrh ZUNP bol prerokovaný so združením účastníkov pozemkových úprav dňa 26.8.2008 a následne boli zásady zverejnené v dňoch 22.9.2008 až 7.10.2008 na úradnej tabuli v obci Slaská. Naplnením podmienky v zmysle § 11 ods. 23 zákona č. 330/1991 Zb. o dosiahnutí požadovaného súhlasu účastníkov pozemkových úprav vlastníacich aspoň 2/3 výmery pozemkov, na ktorých boli nariadené pozemkové úpravy, úrad protokolom zo dňa 18.12.2008 vyhlásil ZUNP za platné.

Po vypracovaní projektu pozemkových úprav úrad v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. doručil tento združeniu účastníkov dňa 31.5.2010, zverejnil ho v obci Slaská v dňoch 1.6.2010 až 1.7.2010 a doručil každému účastníkovi konania výpis z rozdeľovacieho plánu pozostávajúci z výpisu návrhu nového usporiadania pozemkov v obvode pozemkových úprav a z návrhu grafického zobrazenia umiestnenia nových pozemkov s poučením o možnosti podať námietku v zákonom stanovenej lehote.

V zákonom stanovenej lehote podali účastníci konania 1/ až 6/ proti výpisu z rozdeľovacieho plánu vo forme umiestňovacieho a vytyčovacieho plánu námietku, ktorou namietali, že uplatnenie predloženého návrhu im znemožní prístup k pozemkom registra nového stavu parc. č. 2401/1 a 2401/2 v rozdeľovacom pláne navrhované do ich spoluvlastníctva a tým aj prístup k rekreačnej chatke súp. č. 20. Namietali tiež, že podľa doručeného výpisu im prístup k týmto pozemkom bude umožnený len formou vecného bremena a to práva prechodu pešo cez nový pozemok parc. č. 2400 druh pozemku, hoci cez neho vedie pôvodná cestná komunikácia.

Námietky účastníkov 1/ až 6/ boli prerokované na úrade dňa 21.9.2010. Pri prerokovaní námietky žalobca nesúhlasil so zriadením vecného bremena a súhlasil len s uvedením poznámky, že prístup na predmetné parcely je možný len na základe ustanovení zákona o lesoch.

Pre rozporné názory účastníkov bola námietka predložená na rozhodnutie KPÚ.

KPÚ v Banskej Bystrici rozhodnutím č. 2010/00351-1 zo dňa 27.9.2010 podľa § 13 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. nevyhovel námietke namietajúcich proti výpisu z rozdeľovacieho plánu projektu pozemkových úprav.

V odvolacom konaní žalovaný dospel k záveru o dôvodnosti opravného prostriedku účastníkov 1/ až 6/ a rozhodnutím č. 11823-2/2010-430 zo dňa 20.12.2010 rozhodnutie KPÚ v Banskej Bystrici zo dňa 27.9.2010 zrušil a vrátil mu na ďalšie konanie.

V novom konaní (riadiac sa záväzným názorom žalovaného) KPÚ v Banskej Bystrici rozhodnutím č. 2010/00351-1 zo dňa 10.3.2011 vyhovel námietke účastníkov 1/ až 6/ a uložil úradu v Žiari nad Hronom zabezpečiť vykonanie pozemkových úprav v k.ú. N. tak, že na zabezpečenie prístupu k chatke súp. č. 20 postavenej na parcele nového stavu č. 2401/2 a 2401/1 v spoluvlastníctve účastníkov 1/ až 6/ vyčlenil parcelu č. 2398 ako spoločné opatrenie a zariadenie do vlastníctva obce a zároveň rozhodol o upravení šírky parcely č. 2398 zúžením na 7-9 m, čím sa upraví aj výmera okolitých parciel č. 2399 a 2400. Zároveň KPÚ uložil úradu rozhodnúť aj o zriadení vecného bremena a to práva prechodu cez parcelu nového stavu č. 2400 pre vlastníkov parciel 2401/1 a 2401/2, aby bol zabezpečený prístup vlastníkov chatky č. 20 po existujúcej lesnej zväžnici.

Proti tomuto rozhodnutiu KPÚ v Banskej Bystrici podali odvolanie žalobca i účastníci konania 1/ až 6/. Žalobca namietal, že generálnym určením rozsahu vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu, t.j. prechodu peši alebo motorovým vozidlom, išiel správny orgán nad rámec zákona. Zriadením vecného bremena bez spôsobu určenia prechodu bolo podľa žalobcu v rozpore so zákonom, pretože oprávňuje k činnosti, ktorá je zákonom zakázaná bez toho, aby na to boli splnené podmienky.

V odvolacom konaní žalovaný v tomto konaní preskúmaným rozhodnutím č. 2404-A/2011-430 zo dňa 11.7.2011 odvolania žalobcu i účastníkov 1/ až 6/ zamietol a rozhodnutie KPÚ v Banskej Bystrici č. 2010/00351-1 zo dňa 10.3.2011 potvrdil.

Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí konštatoval, že vydané rozhodnutie zabezpečuje dodržanie nosného princípu a cieľa, ktorý má na zreteli zákon č. 330/1990 Zb., osobitne z dôvodu dodržania princípu sprístupnenia nových pozemkov v súlade s § 12 ods. 11 uvedeného zákona, v zmysle ktorého sa rozhodnutím správneho orgánu môžu zriadiť na účel pozemkových úprav iné vecné práva k pozemku uvedené v § 151a až 151n a § 602 Občianskeho zákonníka, pričom správny orgán určí mieru zohľadnenia ujmy v rozdeľovacom pláne. Žalovaný uviedol, že súčasná právna úprava vecných bremien nevymenúva jednotlivé druhy vecných bremien. Z konkrétneho ustanovenia vecného bremena tak, ako je v napadnutom rozhodnutí formulované bolo zrejmé, že obsahuje len vecné bremeno prechodu a žiadne iné právo. Z uvedeného dôvodu patrí oprávnenému len právo prechodu peši cez pozemok povinného. Ak výslovne nebolo ustanovené inak, nie je oprávnený z vecného bremena cez pozemok povinného jazdiť žiadnym dopravným prostriedkom. Žalovaný dôvodil, že priebeh vecného bremena bude vymedzený po existujúcej lesnej zväžnici tak, aby bol zabezpečený prístup vlastníkov chaty súp. č. 20 k parcelám RNS číslo 2401/1 a 2401/2, čo technicky upravuje prístup cez pozemok povinného pre oprávneného takým spôsobom, aby mu čo najlepšie vyhovoval. Tým sa podľa žalovaného nemyslí, že musí byť najkratší, ale to, že pri prechode po ňom a pri vyústení na pozemok oprávneného nemôže byť právo oprávneného ani najmenej obmedzené. Vymedzenie práva prechodu po existujúcej lesnej zväžnici cez pozemok povinného z vecného bremena nijako nezasahuje do súkromia vlastníka pozemku.

V.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1, § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo sčasti dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18. marca 2014 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení rozhodnutia KPÚ v Banskej Bystrici č. 2010/00351-1 zo dňa 10.3.2011 o vyhovení námietke účastníkov konania 1/ až 6/, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. obsahom pozemkových úprav je racionálne priestorové usporiadanie pozemkového vlastníctva v určitom území a ostatného nehnuteľného poľnohospodárskeho a lesného majetku s ním spojeného vykonávané vo verejnom záujme v súlade s požiadavkami a podmienkami ochrany životného prostredia a tvorby územného systému ekologickej stability, funkciami poľnohospodárskej krajiny a prevádzkovo-ekonomickými hľadiskami moderného poľnohospodárstva a lesného hospodárstva a podpory rozvoja vidieka.

Podľa § 11 ods. 18 a 19 zákona č. 330/1991 Zb. obvodný pozemkový úrad prerokuje s vlastníkom jeho návrhy a požiadavky na určenie nových pozemkov. Podľa výsledkov prerokovaných pravidiel uvedených v odsekoch 2 a 3 a podľa schválených všeobecných zásad funkčného usporiadania územia v obvode pozemkových úprav a miestnych podmienok obvodný pozemkový úrad dohodne so združením účastníkov zásady na umiestnenie nových pozemkov.

Podľa § 11 ods. 23 zákona č. 330/1991 Zb. zásady na umiestnenie nových pozemkov sú platné, ak s nimi súhlasia účastníci, ktorí vlastní najmenšie dve tretiny výmery pozemkov, na ktorých sú povolené alebo nariadené pozemkové úpravy. Zásady sa zverejnia verejnou vyhláškou a doručia známym vlastníkom do vlastných rúk. Za súhlas sa považuje aj to, ak vlastní nepodá námietku alebo námietka je neopodstatnená.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného vyplynulo, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného tvrdiac, že toto zasahuje do jeho práv v rozpore so zákonom a schválenými ZUNP a v konaní mu predchádzajúcim neboli dodržané všetky jeho procesné práva.

V konaní o pozemkových úpravách v k.ú. obce N. boli v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami schválené zásady pre umiestnenie nových pozemkov (ZUNP). Schválené boli súhlasom vlastníkov 77,80% výmery pozemkov, teda viac ako 2/3 zákonom požadovanou väčšinou. Takto riadne a v súlade so zákonom schválené ZUNP sú súčasťou projektu pozemkových úprav a po schválení sú záväzné.

V zmysle bodu č. 14 schválených ZUNP na základe súhlasu vlastníkov bude v rámci nového stavu v opodstatnených prípadoch na trvalých trávnatých porastoch a lesnej pôde možné zriadiť vecné bremeno - právo prechodu.

Žalobca o.i. v žalobe, ako aj v odvolaní poukazujúc na body 14 a 15 ZUNP namietal a spochybňoval ich dodržanie, pretože zriadenie vecného bremena práva prechodu bolo možné v zmysle ZUNP len v

opodstatnených prípadoch a len so súhlasom vlastníkov, ktorý však v tomto prípade daný nebol. K tejto námietke nezaujal žiadne stanovisko vo svojom vyjadrení k žalobe ani k odvolaniu žalobcu žalovaný a dokonca námietku nechal bez povšimnutia aj súd prvého stupňa.

V tomto konaní preskúmanom rozhodnutí žalovaný len konštatoval, že žalobca pri prerokovaní námietky nesúhlasil so zriadením vecného bremena a súhlasil len s uvedením poznámky, že prístup na predmetné parcely je možný len na základe ustanovení zákona o lesoch.

Najvyšší súd si v súvislosti so vznesenou námietkou žalobcu vyžiadal vyjadrenie KPÚ v Banskej Bystrici, ktorý v liste zo dňa 24.2.2014 uviedol, že „...pre bod č. 14 zásad pre umiestnenie pozemkov sa vyžaduje osobitný súhlas vlastníkov. Súhlas vlastníkov so zriadením vecného bremena nebol daný, ale vlastníkom pozemku bol doručený výpis z návrhu registra nového stavu s poznámkou o zriadení vecného bremena s poučením o možnosti podať na Obvodný pozemkový úrad v Žiari nad Hronom proti projektu pozemkových úprav a výpisu z rozdeľovačieho plánu námietky v lehote do 30 dní odo dňa ich doručenia...“.

Z uvedeného vyjadrenia je zrejmé, že záväzný postup vyplývajúci z riadne schválených ZUNP, na ktoré sa v súvislosti s ďalšími bodmi žaloby a odvolania odvolával aj žalovaný, nebol pri zriadení vecného bremena spočívajúceho v práve prechodu dodržaný. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný sa v preskúmanom správnom rozhodnutí nezaoberal dostatočne naplnením predpokladov pre zriadenie vecného bremena tak, ako vyplývajú zo schválených ZUNP. Nemožno nahradiť vlastními riadne schválený postup a predpoklady pre zriadenie vecného bremena k pozemku len tvrdením, že žalobca mohol podať námietku proti výpisu z návrhu registra nového stavu s poznámkou o zriadení vecného bremena.

Ďalšie odvolacie dôvody žalobcu však Najvyšší súd nepovažoval za dôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo nesporným, že v predmetnej lesnej ceste išlo o spoločné zariadenie slúžiace všetkým vlastníkom v obode pozemkových úprav v zmysle § 12 ods. 4 zákona č. 330/1991 Zb. Zároveň v súlade s riadne schválenými a teda platnými a záväznými ZUNP, ako aj v súlade s ustanovením § 11 ods. 19 zákona č. 330/1991 Zb. sa malo vlastníctvo k takémuto zariadeniu previesť na obec. Náhradou za uvedené prevedenie vlastníckeho práva (resp. obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu) bolo vecné plnenie obce Slaská - a to správa a údržba uvedenej cesty.

Nemožno preto dať za pravdu žalobcovi, že došlo de facto k vyvlastneniu jeho pozemku bez náhrady a v rozpore so zákonmi i ústavou.

V súvislosti s námietkami žalobcu týkajúcimi sa e-mailovej komunikácie úradu s RKC o nesúhlase RKC s bodom 31 ZUNP, odvolací súd zdôrazňuje, že RKC už nie je účastníkom konania, nebolo vydané rozhodnutie o údajnej námietke a ZUNP boli riadne schválené tak, ako to bolo uvedené vyššie - teda že spoločné zariadenia (lesné cesty) budú prevedené do vlastníctva obce.

Žalobcom navrhovaná aplikácia ustanovení zákona o lesoch v danom prípade neprichádzala do úvahy práve vzhľadom na znenie zákona č. 330/1991 Zb. a na riadne schválené ZUNP, podľa ktorých sa spoločné zariadenie prevedie za náhradu do vlastníctva obce. ZUNP ani zákon v tomto prípade nepripustili alternatívny postup, napr. aplikáciu zákona o lesoch, ale výslovne upravili postup, ktorý bol v danej veci aj dodržaný.

K námietke žalobcu o porušení jeho procesných práv spočívajúcom v tom, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred vydaním rozhodnutia KPÚ, odvolací súd uvádza, že správny orgán žalobcovi doručil každé rozhodnutie nachádzajúce sa v spisovom materiáli žalovaného, žalobca mal k dispozícii návrh projektu a bol oboznámený aj so ZUNP, teda v čase rozhodovania KPÚ mal k dispozícii všetky podklady, z ktorých správny orgán pri svojom rozhodnutí vychádzal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade vyššie uvedených zistení považoval rozhodnutie

správneho orgánu za vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 816,98 € podľa vyčíslenia jeho právneho zástupcu, v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“). Trovy konania tvoria trovy právneho zastúpenia vo výške 684,98 € a iné trovy konania vo výške 132 €. Účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v konaní neboli úspešní.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú:

- z odmeny za 5 úkonov právnej služby

1. prevzatie a príprava zastúpenia 24.3.2011 (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhl.) 123,50 €

2. podanie žaloby 8.9.2011 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhl.)

123,50 €

3. písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného 2.10.2012 (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhl.)

127,16 €

4. účasť na pojednávaní pred krajským súdom dňa 8.11.2012 (§ 14 ods. 1 písm. c) vyhl.) 127,16 €

5. účasť na pojednávaní pred krajským súdom, vyhlásenie rozsudku 15.11.2012 (§ 14 ods. 5 písm. b) vyhl.) 31,79 €

- k nim prislúchajúcich režijných paušálov (§ 16 ods. 3 vyhl.) 2 x 7,41 €, 3 x 7,63 €

37,71 €

- DPH 20% 114,16 €

Spolu: 684,98 €

Iné trovy konania pozostávajú:

- z náhrady za súdny poplatok

1. za podanie žaloby 66 €

2. za podanie odvolania 66 €

Spolu: 132 €

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.